

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates - Nummer 12, 2020

Nummer 12, 2020

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:990](#) 29-05-2020

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:867](#) 29-05-2020

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:3936](#) 19-05-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:1303](#) 28-04-2020

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:1343](#) 16-04-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:1241](#) 14-04-2020

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:911](#) 31-03-2020

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:4685](#) 28-05-2020

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2020:2585](#) 20-05-2020

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:2591](#) 13-05-2020

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:2465](#) 13-05-2020

RECHTSPRAAK

Executeur-afwikkelingsbewindvoerder terecht ontslagen. Verstoorde verhoudingen en complexiteit nalatenschap vormen gewichtige reden.

Erflater heeft een van zijn kinderen (X) benoemd tot executeur-afwikkelingsbewindvoerder. X heeft ruime bevoegdheden, maar moet volgens het testament wel zo veel mogelijk in overleg met zijn mede-erfgenamen treden over de afwikkeling.

X vecht in hoger beroep zijn ontslag als executeur aan. De verstoorde verhouding tussen X en twee andere erfgenamen levert volgens X nog geen gewichtige reden voor ontslag op (art. 4:149 lid 2 BW).

Volgens het hof moet het begrip ‘gewichtige reden’ casuïstisch worden beoordeeld. Een specificatie in de vorm van het ‘ontbreken van een persoonlijke vertrouwensrelatie tussen executeur en erfgenamen’ kan onder omstandigheden een uitwerking vormen van het begrip ‘gewichtige reden’.

Hoewel X naar eer en geweten zal hebben gehandeld, acht het hof voldoende aannemelijk dat X steken heeft laten vallen. Ook moest X overleggen met de andere erfgenamen, waardoor informatieverstrekking gewenst en noodzakelijk was. Deze punten gezamenlijk maken dat gesproken kan worden van ernstige verstoring van de verhoudingen, die onder handhaving van X als executeur naar verwachting niet hersteld kunnen worden. Voorts speelt de complexiteit van de nalatenschap een rol. De combinatie van én de verstoorde verhoudingen én het gegeven van een bijzonder gecompliceerde nalatenschap, rechtvaardigt het ontslag.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:1343

Zaaknummer: 200.270.900_01

Rechters: R.R.M. de Moor, S.M.A.M. Venhuizen en M.W.M. Souren

Wetsartikelen: 4:149 BW

RECHTSPRAAK

Gewezen meerderjarigenbewindvoerder wordt vereffenaar van onbeheerde nalatenschap.

De gewezen meerderjarigenbewindvoerder van erflater verzoekt benoemd te worden tot vereffenaar van de nalatenschap. De erfgenamen zijn onbekend, het betreft een onbeheerde nalatenschap. De rechtbank willigt het verzoek in.

De verzoeker is belanghebbende in de zin van artikel 4:204 lid 1 onder a BW, omdat de verzoeker als gewezen bewindvoerder nog verplichtingen heeft richting de opvolgend beheerder of erfgenamen (art. 1:448 lid 3 BW, art. 1:445 lid 1 BW), en hij wegens gemaakte kosten schuldeiser van de nalatenschap is. Ook is voldaan aan de overige voorwaarden voor benoeming.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-05-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:4685

Zaaknummer: C/10/595607 / HA RK 20-367

Rechters: G.A.F.M. Wouters

Wetsartikelen: 4:204 BW, 1:445 BW en 1:448 BW

RECHTSPRAAK

Loon vereffenaar nalatenschap. Vereffenaar is ten onrechte in onderhandeling met schuldeiser getreden.

X is tot vereffenaar benoemd in een nalatenschap (art. 4:202 lid 1 onder b BW). X verzoekt de kantonrechter een voorschot op zijn loon vast te stellen van 70.000 euro, inclusief btw (art. 4:206 lid 3 BW). De kantonrechter kent het verzoek slechts tot een bedrag van 15.000 euro toe (ECLI:NL:RBNHO:2019:3784). In hoger beroep houdt het hof hieraan vast.

De vereffenaar heeft als kerntaak de nalatenschap als een goed vereffenaar te beheren en te vereffenen (art. 4:211 lid 1 BW). De door de vereffenaar te verrichten werkzaamheden moeten bijdragen aan het primaire doel van de vereffening, het dienen van de belangen van de gezamenlijke schuldeisers. Daarnaast heeft de vereffenaar ook verplichtingen jegens de erfgenamen, zoals het houden van ruggespraak in het geval van het te gelde maken van nalatenschapsgoederen. De vereffenaar heeft een ruime mate van vrijheid om zijn taak naar eigen inzicht uit te voeren. Wel dient hij daarbij de zorg van een goed vereffenaar te betrachten.

X heeft niet aangetoond dat al zijn werkzaamheden in redelijkheid met het oog op de door de vereffenaar uit te voeren taak zijn gemaakt, met name de pogingen van X tot het vinden van een oplossing buiten rechte in verband met de beweerdelijke vordering van de moeder van erflater op de nalatenschap. X is daarbij niet als een ‘goed vereffenaar’ te werk gegaan.

X is in onderhandeling getreden met erflaters moeder, kennelijk om een procedure op de voet van artikel 4:223 lid 2 BW te voorkomen. X is niet voortvarend te werk gegaan, waardoor de vereffening enorme en onnodige vertraging heeft opgelopen. Niet valt in te zien waarom X niet de in artikel 4:214 BW voorgeschreven weg is ingeslagen, waardoor hij zijn werkzaamheden had kunnen beperken.

De kantonrechter oordeelt dat de – al dan niet benoemde – vereffenaar slechts salaris toekomt voor werkzaamheden die hij in het belang van de schuldeisers in redelijkheid heeft kunnen uitvoeren. Daarbij heeft de vereffenaar een zekere mate van beleidsvrijheid.

In dit geval heeft de vereffenaar de vereffening volgens de kantonrechter onnodig vertraagd

door te lang geen standpunt in te nemen en discussies te voeren over de vordering die de moeder van de minderjarige erfgenaam indiende bij de nalatenschap. Deze werkzaamheden zijn de boedel niet ten goede gekomen en komen niet voor vergoeding op de voet van artikel 4:206 lid 3 BW in aanmerking. Het verweer van de vereffenaar dat het betwisten van de vordering en de mogelijk hieropvolgende juridische procedures de boedel niet ten goede zouden zijn gekomen, helpt hem niet. Volgens de rechtbank geldt dit evenzeer voor het uitstel dat de vereffenaar zich heeft gegund door de discussie aan te gaan.

De vereffenaar moet zijn urenspecificatie aanpassen in die zin dat werkzaamheden die niet in het belang van de schuldeisers zijn uitgevoerd, niet daarin voorkomen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:1241

Zaaknummer: 200.264.015/01

Rechters: C.M.J. Peters, J. Jonkers en T.A.M. Tjhuis

Wetsartikelen: 4:223 BW, 4:214 BW en 4:211 BW

RECHTSPRAAK

Onrechtmatige onttrekkingen aan nalatenschap. Geld en auto.

De zoon van erflaatster is haar enige erfgenaam. Volgens hem heeft de broer van erflaatster kort voor haar overlijden onrechtmatig gelden en een auto onttrokken aan de nalatenschap. Het hof geeft de zoon daarin gelijk.

De broer beroept zich tevergeefs op een e-mail waarin erflaatster hem als 'afhandelaar' van de nalatenschap de bevoegdheid heeft verleend om over een banktegoed te beschikken, alleen al omdat de e-mail niet voldoet aan de testamentaire vormvoorschriften van artikel 4:109 BW.

De auto zou erflaatster aan de kinderen van de broer hebben geschonken door afgifte van de sleutels en autopapieren. Het hof vindt dit ongeloofwaardig, onder meer omdat de auto (pas) na het overlijden op naam van – niet de kinderen maar – de broer is gezet.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:911

Zaaknummer: 200.257.533/01

Rechters: A.N. Labohm, P.B. Kamminga en O.I.M. Ydema

Wetsartikelen: 4:109 BW

RECHTSPRAAK

Waarde agrarische onderneming na overlijden. Agrarische waarde of liquidatiewaarde?

Vaders nalatenschap vererft in 2003 volgens zijn ouderlijke boedelverdelingstestament (art. 4:1167 oud BW). Moeder zet het landbouwbedrijf tot 2015 voort met de zoon. De twee dochters menen dat voor de waarde van de nalatenschap moet worden uitgegaan van de liquidatiewaarde van de onderneming – in plaats van de agrarische waarde (de pachtwaarde) – omdat het bedrijf bij het overlijden van vader niet rendabel zou zijn.

Voor deze stelling hebben de dochters geen onderbouwing gegeven, terwijl dat wel op hun weg had gelegen, volgens de rechtbank. Temeer nu noch het testament, noch de maatschapsakte aanknopingspunten biedt dat bij overlijden liquidatie van het bedrijf moet volgen. Volgens de rechtbank moet worden uitgegaan van de eerder overeengekomen waarde going-concern.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 13-05-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:2465

Zaaknummer: C/01/309214/ HA ZA 16-420

Rechters: A.E.M. Effting-Zeguers

Wetsartikelen: 4:1167 oud BW

RECHTSPRAAK

Bedrijfsopvolgingsfaciliteit. Activa/passiva-transactie en bezitseis. Sprongcassatie.

X heeft in 2014 (certificaten van) aandelen in B bv geschonken gekregen van zijn vader, waarvoor beroep wordt gedaan op de bedrijfsopvolgingsfaciliteit (BOF, art. 35b e.v. SW 1956). Deze aandelen vertegenwoordigen een middellijk belang in F bv. F bv heeft in 2013 de activa en passiva gekocht van G bv, een zelfstandige onderneming. In geschil is of in 2013 een bezitstermijn is gaan lopen voor de aangekochte activa en passiva (art. 35d SW 1956).

Volgens de rechtbank was dat het geval (ECLI:NL:RBNHO:2019:1089). De Hoge Raad vernietigt deze uitspraak thans in sprongcassatie.

Niet van belang is hoe het vermogen van de geschonken onderneming in de loop van de tijd aan zijn samenstelling ten tijde van de verkrijging is geraakt. Dat is anders indien in de onderneming van de bv meerdere ondernemingen als bedoeld in artikel 3.2 van de Wet IB 2001 zijn te onderscheiden.

Aan toepassing van de BOF staat dus niet in de weg de eventuele omstandigheid dat een deel van het vermogen van de geschonken onderneming is verkregen in de vijf jaar voorafgaande aan de schenking en toen een zelfstandige onderneming was.

Volgens de rechtbank waren de activa en passiva ten tijde van de schenking niet meer als afzonderlijke onderneming te identificeren. Hierin ligt besloten dat de activa en passiva deel uitmaken van de door het concern gedreven onderneming. Daardoor is niet van belang of en in hoeverre de activa en passiva als een gedeelte van die onderneming waren aan te merken of in de vijf jaren voorafgaande aan de schenking zo'n gedeelte vormden.

Zie in gelijke zin: ECLI:NL:HR:2020:993.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-05-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:867

Zaaknummer: 19/01680

Rechters: G. de Groot, P.M.F. van Loon, J. Wortel, A.F.M.Q. Beukers-van Dooren en P.A.G.M. Cools

Wetsartikelen: 3.2 Wet IB 2001, 35b SW 1956 en 35d SW 1956

RECHTSPRAAK

Bedrijfsopvolgingsfaciliteit. Bezitseis geldt per onderneming, niet alleen voor houdstermaatschappij. Sprongcassatie.

De ouders van X schenken X in 2014 alle aandelen in een houdstermaatschappij (A bv). A bv heeft deelnemingen in andere vennootschappen. Geconsolideerd gezien dreef A bv een materiële onderneming ten tijde van de schenking, de andere vennootschappen ook. X beroept zich op de successierechtelijke bedrijfsopvolgingsfaciliteit (BOF). De vraag is of de bezitseis van vijf jaar ook toegepast moet worden op de deelnemingen van A bv. Volgens de rechtbank was dat het geval (ECLI:NL:RBZWB:2018:6631). De Hoge Raad laat dit oordeel in sprongcassatie in stand.

In dit geval moet op het niveau van A bv worden beoordeeld of aan de vijfjaarseis is voldaan (de ondernemingseis) en niet op het niveau van de schenkers (de bezitseis). De bezitseis van artikel 35c lid 1 onder c SW 1956 strekt in dit geval niet verder dan dat de vader ten tijde van de schenking gedurende vijf jaren aanmerkelijkbelanghouder moet zijn geweest van A bv. Aan die eis is voldaan.

Voor toepassing van de BOF is vereist dat A bv gedurende vijf jaar de in artikel 35c lid 1 onder c SW 1956 bedoelde onderneming dreef (art. 35d lid 1 onder c SW 1956). Artikel 35c lid 1 onder c SW 1956 verwijst voor het begrip onderneming naar letter a van dat artikellid, waaruit volgt dat onder onderneming wordt verstaan een onderneming als bedoeld in artikel 3.2 Wet IB 2001.

Volgens de rechtbank zijn de deelnemingen aan te merken als meerdere objectieve ondernemingen. Voor toepassing van de BOF worden deze ondernemingen aan A bv toegerekend (art. 35c lid 5 SW 1956), waardoor A bv voor de BOF meer dan één onderneming drijft. Het strookt dan met doel en strekking van de BOF om de ondernemingseis (art. 35d lid 1 onder c SW 1956) toe te passen op iedere afzonderlijke (toegerekende) onderneming van A bv. Het oordeel van de rechtbank dat voor deze deelnemingen niet is voldaan aan de vijfjaarseis (art. 35d lid 1 onder c SW 1956), geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-05-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:990

Zaaknummer: 19/00189

Rechters: G. de Groot, P.M.F. van Loon, J. Wortel, A.F.M.Q. Beukers-van Dooren en P.A.G.M. Cools

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Keuzelegaat tegen inbreng. Afgifte goederen zonder overeenstemming over inbrengverplichting leidt tot discussie.

Moeder laat bij haar overlijden haar zoon en dochter als enige erfgenamen achter. Het erfdeel van de zoon is beperkt tot zijn legitieme portie. Aan de dochter is een keuzelegaat tegen inbreng van de waarde toegekend, met – voor bepaalde penibele situaties – een betalingsregeling. De dochter is tevens executeur-afwikkelingsbewindvoerder met ruime bevoegdheden. Moeder en dochter vormden een gemeenschappelijke huishouding en dreven samen een onderneming.

De dochter kiest op grond van het legaat alle goederen van de nalatenschap. Met de zoon twist zij over de omvang van haar inbrengplicht. Niettemin geeft de dochter in haar hoedanigheid van executeur-afwikkelingsbewindvoerder alle goederen van de nalatenschap aan zichzelf af bij notariële akte. Volgens deze akte zal de inbrengverplichting later worden afgehandeld tussen de erfgenamen. De samenstelling en omvang van de nalatenschap is in discussie; wel staat vast dat de waarde van de gekozen goederen het erfdeel van de dochter overtreft. De zoon hekelt om verschillende redenen de handelwijze van de dochter. In dit tussenvonnis overweegt de rechtbank onder meer het volgende.

Afgifte van het legaat zonder gelijktijdige voldoening van de inbrengschuld zou tot gevolg kunnen hebben dat de voldoening van de schuldeisers van de nalatenschap niet (ten volle) mogelijk is en/of afhankelijk is van de testamentaire betalingsregeling. Dat zou in strijd zijn met artikel 4:120 BW en de rangregeling in artikel 4:7 BW en afbreuk doen aan de wettelijk geborgde verhaalspositie van de schuldeisers van de nalatenschap. De dochter heeft als executeur-afwikkelingsbewindvoerder een aanzienlijk sterkere positie dan de zoon om de afwikkeling van de nalatenschap naar haar hand te zetten. Dat wil echter niet zeggen dat zij geen rekening zou hoeven te houden met gerechtvaardigde belangen van haar broer. Dit ligt niet alleen verankerd in de wettelijke bepalingen over de uitoefening van de executele en het bewindvoerschap, maar ook erfgenamen onderling hebben jegens elkaar te handelen naar de eisen van redelijkheid en billijkheid (art. 3:166 lid 3 BW, art. 6:2 BW).

Het testament geeft geen peildatum voor de inbrengverplichting. Aangezien het legaat en

daarmee de vordering tot levering tegen inbreng van de waarde wordt verkregen met het overlijden van moeder, neemt de rechtbank aan dat de in te brengen waarde is de waarde per sterfdag.

De dochter heeft de goederen aan zichzelf afgegeven, terwijl er geen overeenstemming was over de omvang van haar inbrengplicht. De vraag is of dit tot gevolg moet hebben dat de afgifte van de goederen ongedaan wordt gemaakt, in ieder geval voor zover noodzakelijk om de schulden als bedoeld in artikel 4:7 BW te voldoen. Ongedaanmaking verandert niets aan het legaat zelf. Ongedaan maken doet met name recht aan de belangen van de schuldeisers van de nalatenschap en herstelt hun verhaalspositie voor zover die door de afgifte van het legaat is aangetast (vergelijk bij wettelijke vereffening de regeling in art. 4:216 BW en art. 4:220 BW). Het belang van de zoon bij ongedaanmaking ligt daarin dat hij zekerheid heeft dat de schuldeisers van de nalatenschap worden betaald en dat hij daarvoor niet als erfgenaam wordt aangesproken. De rechtbank geeft de dochter de gelegenheid om aan te tonen dat zij alle schulden van de nalatenschap heeft overgenomen en de zoon is ontslagen uit zijn aansprakelijkheid daarvoor. In dat geval heeft de zoon geen belang meer bij ongedaanmaking van de afgifte van de goederen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 13-05-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:2591

Zaaknummer: C/01/334860 / HA ZA 18-377

Rechters: A.E.M. Effting-Zeguers

Wetsartikelen: 4:7 BW, 4:120 BW, 4:216 BW, 4:220 BW, 3:166 BW en 6:2 BW

RECHTSPRAAK

Echtgenote revindiceert de hond van erflater.

De hond van X verblijft rondom zijn overlijden in 2017 vaak bij zijn vader. De echtgenote van X is volgens een verklaring van erfrecht exclusief gerechtigd tot de goederen van X. De vader van X overlijdt in 2020 en legateert de hond aan zijn kleinkind. In dit kort geding vordert de echtgenote van X met succes afgifte van de hond (revindicatie, art. 5:2 BW).

Volgens de kortgedingrechter was de vader van X als tijdelijk verzorger van de hond slechts houder (art. 3:110 BW) en is de vader geen bezitter geworden (art. 3:111 BW).

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-05-2020

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2020:2585

Zaaknummer: 8427903

Rechters: S.E. Sijsma

Wetsartikelen: 3:110 BW, 3:111 BW en 5:2 BW

RECHTSPRAAK

Wageningse gifmoord. Onwaardige echtgenoot geen recht op overwaarde huwelijksgemeenschap.

X is onwaardig in de nalatenschap van zijn echtgenote, omdat hij onherroepelijk is veroordeeld voor de moord op haar (art. 4:3 BW). In deze procedure oordeelt het hof dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat X bij verdeling van de huwelijksgemeenschap aanspraak kan maken op (zijn aandeel in) de overwaarde (art. 1:100 lid 1 BW, art. 6:2 BW, art. 3:166 lid 3 BW, art. 3:12 BW).

De gedragingen van X in onderlinge samenhang bezien en beoordeeld – kort gezegd: het doorzetten van zijn wil met erflaatster te trouwen in gemeenschap van goederen, het wegsluizen en verstoppert van grote geldbedragen van erflaatster en de langdurige vergiftiging van en de moord op erflaatster – hebben er volgens het hof toe geleid dat erflaatster na een vreselijke en pijnlijke lijdensweg ten gevolge van de vergiftiging niet meer leeft en dat X haar vermogen heeft willen krijgen en gekregen, aanvankelijk haar gehele vermogen door boedelmenging (de wettelijke gemeenschap van het huwelijk) en erfopvolging (het laatste testament) en, nadat de veroordeling wegens moord op erflaatster onherroepelijk was geworden, door boedelmenging in elk geval toch nog de helft van haar vermogen. Erflaatster had immers een aanzienlijk vermogen terwijl het vermogen van X verwaarloosbaar was toen hij met haar huwde. Erflaatster had verder inkomsten uit arbeid/uitkeringen die meer dan het dubbele bedroegen van die van X. Dat betekent dat X door de boedelmenging in dit geval per saldo is bevoordeeld en ook de enige is die profijt heeft gehad van de boedelmenging. Erflaatster heeft door de boedelmenging geen enkel voordeel gehad. Mede gezien de overwegingen van het hof in de strafzaak is het hof hier van oordeel dat X van meet af aan uit is geweest op het vermogen van erflaatster en dat al zijn gedragingen in het teken van dat streven hebben gestaan en louter op zijn eigen financieel gewin waren gericht.

Het huwelijksvermogensrecht kent weliswaar geen regeling zoals de onwaardigheid in het erfrecht, waaraan ten grondslag ligt een algemeen rechtsbeginsel dat degene die opzettelijk de dood van een ander veroorzaakt daarvan geen voordeel behoort te hebben, maar het hof is van oordeel dat X in dit geval op grond van ditzelfde rechtsbeginsel (vgl. art. 3:12 BW) geen voordeel behoort te hebben uit de boedelmenging, omdat dit ook naar (civiele) maatstaven

van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn (HR 7 december 1990, ECLI:NL:HR:1990:ZC0071). Het hof houdt bij zijn oordeel niet alleen rekening met het genoemde algemene rechtsbeginsel, maar ook met de persoonlijke belangen van X en van erflaatster en haar erfgenamen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-05-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:3936

Zaaknummer: 200.259.562

Rechters: J.H. Lieber, R.A. Dozy en R. Prakke-Nieuwenhuizen

Wetsartikelen: 3:12 BW, 3:166 BW, 4:3 BW, 1:100 BW en 6:2 BW

RECHTSPRAAK

Ontervde echtgenoot na 45 jaar huwelijk onaangenaam verrast. Onterving niet aantastbaar.

Erflaatster overlijdt in 2016. Zij is sinds 1971 gehuwd met X. In 1993 heeft erflaatster X ontentfd, waardoor haar nalatenschap vererft volgens artikel 4:10 lid 1 onder b BW. X is hierdoor onaangenaam verrast en probeert de onterving aan te tasten.

Voor zover X zich beroept op artikel 4:46 BW (uitleg) of artikel 4:43 lid 2 BW (of de voorloper daarvan, art. 4:937 oud BW) (onjuiste beweegreden), slaagt dit niet. Volgens X heeft erflaatster in 1993 in een opwelling gehandeld, in de veronderstelling dat het huwelijk op korte termijn zou stranden. Volgens het hof valt dit niet in het testament te lezen en heeft X een en ander onvoldoende onderbouwd.

Voor zover X zich beroept op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid (art. 6:2 lid 2 BW), slaagt dit evenmin. Niet valt in te zien waarom en met welke maatschappelijke opvattingen strijd zou ontstaan, als erflaatster X niet van de onterving heeft verteld en het huwelijk daarna nog voortduurt. Ook de duur van het huwelijk, de opbouw van vermogen, het met instemming voeren van het financiële beheer en de verpleging en verzorging van erflaatster door X, leiden niet tot een dergelijke conclusie. Echtgenoten zijn verplicht elkaar het nodige te verschaffen (art. 1:81 BW). Zij zijn niet verplicht elkaar tot erfgenaam te benoemen of verzorgd achter te laten (afgezien van de andere wettelijke rechten in Boek 4 BW). Daarbij komt dat X niet heeft onderbouwd dat hij berooid achterblijft.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:1303

Zaaknummer: 200.250.794/01

Rechters: C.M.J. Peters, A.R. Sturhoofd en M.C. Schenkeveld

Wetsartikelen: 4:46 BW, 4:43 BW, 4:10 BW, 6:2 BW en 1:81 BW